

Thury Zoltán

ORDAS URAM HIVATALA

Kuvasz úr, a ki foglalkozására nézve pásztor a juhoknál, levelet kapott egyszer Ordas úrtól. Meg kell jegyeznem, kedves kis barátocskáim, hogy Kuvasz és Ordas urak nem urak, hanem csak azért hívom őket úgy, hogy nekik is legyen egyszer jó napjuk. Az egyik kutya, a másik farkas. Az egyik pásztor, a másik vadászból él az erdőben. Melyik a pásztor, melyik a vadász, azt már magatok is kitalálhatjátok.

A levélbe ez volt írva:

Kedves rokonom!

Bocsáss meg, ha egy kicsit rossz az írásom, de bizony már rég nem volt toll a lábamban. Csodálkozom is, hogy egészen el nem felejtettem a betűket. A „k” betűnél gondolkoznom is kellett egy kicsit, de mégis eszembe jutott valahogy. Szívesen tartanék egy íródiaót, de nincs rá való pénzem.

Elgondoltam tegnap unalmamban, hogy jól esnék, ha veled kibeszélgethetném magamat. Ezek a hosszú téli napok igazán keservesek. A szemem el van már gyengülve, nem olvashatok, muzsikásokat se hívatok a házamhoz, mert félnek a cigányok, hogy megeszem őket. Hidd el, hogy bizony nehéz az élet. Kérlek szépen, kedves rokonom, látogass el hozzám a jövő vasárnap ebédre. Eszünk vagy két nyulat. Róka koma megígérte, hogy hoz egy pár kacsát vagy ludat. Majd elbeszélgetünk. Te is elmondod a magad baját, én is a magamét. Kérlek szépen, ne vesd meg szegény házamat.

Ölel szerető rokonod: Ordas.

A következő vasárnap Kuvasz úr Ordashoz ment ebédre. Alig talált rá a lakására. A pecsenyeszag vezette odáig a vendéget. Sok minden jóféle étel volt ott. Az a pár vendég, aki Kuvasz úron kívül még hivatalos volt az ebédre, ma is emlegeti a nagy lakomát. Ettek, ittak, énekeltek, egy kis mókus verset is mondott. A fa tetején egy fekete meg egy sárgarigó muzsikált. Medve úr és medve asszonyság táncra kerekedett. Olyan jó kedvük volt.

Kuvasz koma előbb nézegetett erre-arra, félt, hogy valamelyik vendég belekap a bundájába. De mikor látta, hogy mindnyájan oly barátságosak, egészen jól érezte magát. Ordas gazda kínálgatta, tömte belé a jó falatokat. El is rontotta a gyomrát.

Ebéd után Ordas koma félrehívta, nagy szomorúan elkezdett beszélni:

– Édes kedves barátom! – kezdte Ordas a beszédet – rosszul megy a sorom. Szeretnék változtatni az életem sorsán. Arra kérlek szépen, beszélj rólam egy-két jó szót a gazdádnál. Szeretnék én is bemenni hozzátok valami hivatalba.

– Milyen hivatalba? – kérdezte Kuvasz.

– Ahol te szolgálsz, a juhok mellé. Jó bojtár válnék én belőlem, mert egész életemben szerettem a juhokat.

– Tudom, tudom, ismerlek – mondta Kuvasz.

– No, no, ne úgy gondold – védte magát Ordas. – Már nem eszem több juhhúst. A múltkor megcsömöröltem tőle, azóta nem esik jól.

– Majd beszélek a gazdámmal.

*

– Két hét se telt bele, már a nyáj körül gazdálkodott Ordas. Nagyon szépen bánt a nyájjal. Ha egy juh elkóborolt valamerre, utána ment. Egyszer-kétszer nyakon teremtette, de csak úgy illedelmesen s megkérte szépen, hogy menjen vissza a többihez. A báránykák azt mondták, hogy sohasem volt kedvesebb juhász bácsival dolguk. Kuvasz csodálkozott a dolgon.

– Ejnye, ejnye – mondogatta magában – ez a farkas nem is farkas.

– Hogy van az, komám – kérdezte egyszer Kuvasz az Ordastól –, hogy te olyan szűken élsz, és mégis mindig hízol?

A farkas nagyot sóhajtott s olyan ártatlan pofát vágott, mintha egészen rendben volna a szénája.

– Hízom az örömtől, amiért olyan jól megy a dolga a nyájnak. Magam bizony egy kis tejcskét iszom esténként, így tengek-lengek.

Kuvasz azonban nem igen tudta elhinni, hogy egyszerre ilyen szelíd lett az ő rokona, de nem szólt erről semmit.

Szombaton volt mindig a számadás napja. Ilyenkor Ordas betelerelte a nyáját az akolba, s bejelentette, hogy így meg így áll a dolog.

Egyszer azt mondta:

– A múlt szombaton kihajtottam 152 juhot és 34 bárányt. Egy juh leesett a hegyhasadékba. Kettő már nagyon öreg volt, elmaradt a többtől. Egy másik tán valahol eltévedt, most már csak 145 maradt. A báránykák közül hármat el-vitt egy nagy madár, úgy sajnálom szegényeket. Most már csak 27 van. Hát így áll a dolog, nem tehetek róla.

Kuvasz úr kiállította a bizonyítványt, hogy rendben van a dolog. Egy kicsit mégis elgondolkozott azon, hogy vajon ha százötvenkettőből négyet levonunk, száznegyvenöt marad-e, meg úgy tetszett neki, a báránykák históriája se egészen tiszta dolog. De nem tudta, hogy mi lehet a hiba, csak két elemi iskolát járt s azt is kutyaiskolába. Olvasgatni tudott valamicskét, de az egyszeregyről fogalma sem volt.

Egyszer, mikor éppen újra beszámolt az Ordas, Kuvasz észrevette, hogy véres a szája. Ejha – gondolta magában –, attól a kis tejcskétől, nem tudom, hogyan lett véres a szád.

Mindjárt meg is kérdezte:

– Miért véres a te szád?

Ordas a két első lába közé fogta a fejét és elkezdett panaszkodni.

– Fogat húzattam tegnap.

– Kivel?

– Erre járt egy doktor.

– Úgy?

– Úgy megkínzott. Te nem tudod, mi az a fogfájás!

– Nem, nem... majd megtudom én ezt! – gondolta magában – s Ordasnak kiadva a heti fizetését, elsétált az erdő felé. Keresett valakit, ki nála okosabb, mert valahogyan csak mégis tisztába kell hozni ezt a dolgot.

*

Találkozott Róka komával.

Róka koma éppen halászott s újságot olvasott a patak mellett. Kuvasz mellé ült, Róka koma panaszkodott, hogy rossz a termés. Bizonyosan azt akarta Kuvasszal elhitetni, hogy neki valami nagy birtokai vannak. Kuvasz előhozta a maga baját.

– Te sokat tudsz, mondd meg, mennyi száznegyvenöt meg négy?

– Száznegyvenkilenc.

– Hm. Nem százötvenkettő?

– Nem.

– Hát aztán van itt olyan madár, amely el tud ragadni egy bárányt?

– Hallottam ilyenekről, de én még nem láttam, csak képben.

– Te pedig csak tudnád.

– Hát aztán mért kérded?

– Ordas rászéd engem a számadással. A múltkor megláttam, hogy véres a szája. Majd kiadom én mindjárt a porcióját.

Róka koma is Kuvasz úr után kullogott, látni akarta a dolgot. Jól esett neki, hogy Ordas kiesik a szolgálatból, s mindjárt arra gondolt, hogy ő ajánlkozik majd a hivatalába.

Kuvasz hazament, elővett egy jó somfabotot s mikor Ordas újra számolni kezdett, olyan száznegyvenkilencet vert a hátára, hogy testvérek között is megért százötvenkettőt.

Az Én Újságom, 1894/4.